

lattialla hiipii häntä kohden jättiäimäinen, harmaa eläin; sillä on puoliksi ihmiskaavot, viekkaat ja julmat ihmiskasvat, joissa töröttää suuret punaiset viikset...

Yhä lähenevät nuo tavattoman rakkaat askeleet, tuntuu kuin lattia kei-nahtaisi jokaisesti askeleesta; se koet-taa olla mahdollisimman varovainen—mutta sittenkin kuuluu suurten kyn-sien rapse kivilattiaa vasten...

Marcus on tuntevinaan kasvoillaan jotain lämmintä: niinkuin kuuman, hillityn hengähdyksen... Kauhusta miltei mielettömänä peittää hän hitaasti kasvonsa villillä, mutta hän tietää koko ajan, että tuo suunnaton pää on aivan lähellä hänen päätään—että pimyydestä tuijottavat liikkumat-onat, verenhimoiset silmät... Hän ei uskalla hengittää, kylmä hiki alkaa valua pitkin ruumista — mutta yhä hän odottaa vasten, milloin nuo hir-muiset hampaat tarttuvat hänen kurk-kuunsa...

Ja tuota odotusta jatkuu kauan, kauan...

Vihdoin Marcus tuntee, että jos hän vielä hetkenkään odottaa, menettää hän järkensä... Pelättäkseen ped-on, karjaisi hän kaikin voimin ja hypähti lattialle...

Kun hänen paljaat jalkansa kosket-tivat kylmää sementtilattiaa, alkoi hän taas käsitellä: se oli ollut joko unta, tahi nälän heikkoudesta johtuneita nä-kyjä.

Mutta vieläkin ei hän ollut ihan varma, etteikö kopissa sentään jotain ole! Voimattomalla vihalla hän ym-märsi, miten tuskallinen on tuo kidu-tustapa, ettei nykyajan hermostunut ihminen koskaan yöllä saa valoa, vaikka tulisi hulluksi.

Marcus lysähti voimattomasti vuo-teelle pitkäkseen; hänen hampaansa kaliivat ja ruumiinsa alkoi väristä suonenvedontapaisesti... Ja vasta tä-mä herätti hänet täydellisesti.

Onko mahdollista? —kuiskasi Mar-cus hiljaa itseksensä. Hän, joka oli ollut niin kylmäverinen, voimakas... parhaimpia ampujia ja miekkailijoita — onko hän nyt näin heikko? Onko nyt kaikki lopussa? Vai tuleeko hän hulluksi?

Siitä Marcus nyt oli varma, että hänen annetaan kauniisti kuolla — hänen vaatimuksestaan ei olla tietävi-nään!

Toisen toiseikan hän myös käsiitti: jos hän jatkaa syömättä oloaan, niin hän lopulta kuolee, tahi tulee hul-luksi...

Kuolema ei kauhistanut, mutta jäl-kimmäistä ajattellessa nousi kylmä hi-ki uudelleen hänen otsalleen...

Silloin muisti hän Aurelian...

Vai niin! Niinkö sitten käy? Hän kuolee täällä unhotettuna kuin koira! Vankilanpäällikkö päästää röhöttävän paholaisnaurunsa — ja ne, jotka ovat kiduttaneet Aureliaa tuolla helvetin esikartanossa, saavat olla rauhassa...

— Ei! — sähähti Marcus hiljaa, ja hänen ajatuksensa jatkuivat edelleen.

Marcus oli miltei näkevinään, mit-ten yleisesikunnassa joku tupakoidessa ilmoittaa hänen kuolemastaan, toinen hieraisee tyytyväisenä käsiään ja sa-noo iloisesti:

— Olipa hyvä että hän ehti val-mistaa sen keksintönsä! Nyt meillä on parhaat lentokoneet!

— Ja kaikki ennätykset!

Ja hänen isänsä murhaajat naures-kelevat vahingoniloisesti, että meillä on nyt paras lentokone! Pyssyköt nyt loitolla sekä sisäiset että ulkonai-set viholliset!

— Helvetin nimessä ei—ei!

Koko vankilassaoloikansa oli hän tuntenut vihaa ja katkeruutta—mutta sellaista kylmää, kivikovaa vihaa kuin nyt, ei hän koskaan ennen ollut tuntenut!

Hän tunsu saavansa siitä loppumat-tomasti voimaa. Hän tiesi, että van-kilan viranomaiset mahdollisesti il-kuvat hänen lakkoansa — senkin hän päätti kestää, hän odottaa vain tyy-nosti, kunnes pääsee pois...

— Minä en tule mitään unohta-maan, — mutisi hän hiljaa.

Silloin hän muisti, että vankilan il-taruoka oli täällä!

Se oli aivan kuin kiusakasi tuotu jo-kaisen aterian aikana ja annettu olla seuraavaan ateriaan — sitten taas koskemattomana pois.

Nyt päätti Marcus mennä heti syö-mään!

Hän miltei ilostui muistaessaan, että se oli velliä — sillä hän ei olisi nyt voinut syödä kuivaa ruokaa.

Hän veti sukat jalkoihinsa, puki ta-kin ylleen ja nousi seisomaan.

Ilmeellistä! Tuo äskeinen päätös oli antanut niin paljon voimia, ettei hän paljon horjunutkaan, kun hän pimeässä, käsillään haparoiden nieni pöydän ääreen...

Marcus löysi lusikan ja pisti hiukan velliä suuhunsa ja pettyi — se ei maistunut juuri miltään. Toiselta puo-len se on hvväkin, — päätteli Marcus, tätäkin on paras syödä mahdollisim-man varovasti...

Mutta seuraavana päivänä ruoka maistui hyvältä.

Marcus oli ollut vankilassa kaik-kiaan kuusi ja puoli viikkoa, kun van-kilan päällikön apulainen eräänä aa-muna tuli koppiin ja ilmoitti kohte-لياasti, että hän on nyt vapaa.

Sekavat tunteet syöksähtivät Mar-cuksen mieleen. Hän tunsu hämmäs-tystä, jotain epämääräistä iloaikin, mutta lopulta hän tunsu vain katke-ruutta kärsimästään väryydestä.

— Voitteko sanoa, miksi minua on pidetty näin kauan vankeudessa?

— Sitä en todellakaan tiedä, herra kapteeni! — vastasi apulainen nöyrästi kumartuen.

Marcus muisti sen sielullisen kidu-tuksen, jonka hän oli saanut kestää tässä elävien haudassa, muisti ne tu-hannet, jotka ovat myöskin syyttö-mästi saman kärsineet — ja tuo kat-keruus kirveli hänen sydämensään kuin polttava neste auenneita haavo-ja... Hänen täytyi edes sanoa jotain; katsoen terävästi apulaista silmiin, lausui hän teennäisen vakavasti ja kaksimielisesti:

— Mutta sanoisitteko minulle, herra päällikkö, miksi minut nyt näin pää-tetään vapaaksi!

Tuo arvonimi huusasi apulaisen niin, ettei hän lainkaan huomannut toisen purevaa pilkkaa; sellaista kysy-mystä ei hän myöskään ollut milloin-kaan kuullut — hän ei ymmärtänyt, mitä olisi pitänyt vastata...

— En todellakaan, näin yhtäkkiä... herra kapteeni! — änkytti apu-lainen nöyrästi. — Se on todellakin hiukan harvinaista, herra kapteeni!

Ja apulainen hymyili taas nöyrästi ja anteeksipytyvästi. Hänen kas-voillaan oli sellainen ilme kuin olisi hän tällä vapauttamisella tehnyt itsensä syyppäiksi johonkin virheeseen.

ISKU.

Marcuksen asunto ei ollut kovin kaukana vankilasta ja hän päätti mennä jalkaisin kotiin. Ja mitä lähemmäksi hän ehti, sitä suuremmaksi kasvoi hänen levottomuutensa ja tus-kansa — hän olisi tahtonut juosta.

Joka askeleella kajahti hänen korvis-saan: missä on Aurelia?

Hän ajatteli ensin mennä Anto-niuksen luokse, mutta aavistaen ole-vansa silmälläpidon alainen, ei tah-tonutkaan mennä sinne päivällä... Mutta ehkä Aurelian sisaren luokse pääsisi huomaamatta...

Marcus ajoi partansa, ja nyt hän hiukan uteliaana katsahti peiliin.

Hän hämmästy — muutos oli to-dellakin suuril! Kun kuume oli vie-nyt ahavoituneen nahan kasvoista, näyttivät ne kalpeilta kuni aurinko-kauhuisen vallaansaisen, silmät olivat suureneet, posket kuopalla — ja ohimoilla harmaita hiuksia!

Hänen huulilleen ilmestyi tuskin huomattava, katkera hymy — 30 vuotiaana!

Ja kun hän otti käteensä parta-veitsen, vapaisi käsi niin ankarasti, että hänen täytyi hetkeksi istahtaa, rauhoittuakseen.

Kun Marcus astui kadulle, puet-tuna parhaaseen univormuunsa, huo-masi hän että kadukulmaan oli il-meestynyt uusi tupakkakaupustelija.

Siinä se oli!

Marcus tekeytyi huolettomaksi, meni miehen luokse kysyen hyviä sikaareita. Tämä vastasi myöntä-västi, ja kun hän hiukan kumartu-neena etsi pyydyttyjä tavaroita, huo-masi Marcusen terävä silmä, että miehen viikset olivat värjätty — ja tyhmyydessään näytti hän erään pien-nen, langattomassa telefonti-aparaat-tissa tarvittavan avaimen! Miehellä oli siis laatikossa langaton telefoni, jolla antaisi tiedon toisille joka kerta kun hän poistuisi asunnostaan.

Kas niin! Siellä edempänä olikin toinen, valmiina seuraamaan häntä. Marcusen mieli kuohahti, hän päät-ti vetää niitä nenästä. Näköjään huo-lettomana hän siis otti kuumasta en-simmäisen auton.

Hän maksoi edeltäkäsin tunnet-tuun ravintolaan. Nähdessään seu-raajansa tulevan myöskin autoase-malle käski hän kuljettajan hiukan hiljentää ensimmäisessä kadukulmassa — ja sitten täyttää vauhtia hotellin edustalle!

Kun auto oli sivuuttanut ensimäi-sen kadun risteyksen, hypähti Mar-cus alaa, pistäytyi eräiseen porras-käytävään — ja urkkija ajoi ohitse kiihkeästi viittoillen kuljettajalle!

Sitten hän meni ulos, otti toisen umpinaisen auton ja käski ajaa Niin Aurelian huvilaan.

Auto seisautti komean palatsin eteen, ja astuessaan ylös marmori-rappusia vormupukuisen lakeijan seuraamana, muisti hän jutut kenraa-lin hurjasta, loisteliasa elämästä täällä — samalla kun hänen vai-monsa oli jo toistakymmentä vuotta asunut kaukaisessa maakartanossa tyttärensä ja näiden kotioppettajatta-rien seurassa; (Aurelia oli tullut yli-opistoon viime syksynä ja Julia juuri vähän ennen kuin Marcus tapasi hei-dät).

Hänet johdettiin pieneen, loista-vaan salonkiin sivurakennuksessa; ken-raali oli siis järjestänyt tyttärelleen eri vastaanottohuoneetkin — ja sit-ten heti karkoittanut kuni pahanteki-jän!

Eräs ovi aukeni. Marcus astui askelen eteenpäin, ja oli huudahta-maisillaan ilosta... Hän oli taas ko-tonaan. Sitten huomasi hän erehdyk-sensä ja punastui hiusrajaa myöten.

Kuinka se on mahdollista! Ihan samannäköinen kuin Aurelia silloin kun he ensi kerran tapasivat.

Kun Julia näki, miten kauhean

laiha ja kalpea Marcus oli, vihlassi hänen sydäntään niin kumman ki-peästi, että hän luuli kaatuvansa ja tarttui tuolinkarmiin. Tuska, sää-li ja rakkaus syöksyi satakertaisena hänen sydämeensä — hän ei voinut puhua...

— Te — olette vapaa! — kui-kaasi hän vihdoon vapisevalla äänellä; ja viimeisessä sanassa soinnahti sa-laperäinen riemastus.

Mutta Marcus ei huomannut sitä-kään. Hän tuijotti vain hämmästy-neenä Juliaa — tämän kädetkin oli-ivat samanlaiset kuin Aurelian...

— Niin, minä pääsin... juuri äs-ken... — änkytti Marcus katkonai-sesti. — Ja kun en tiedä mitään Aureliasta, niin...

— Ettekö te mitään tiedä...? — sopersi Julia kuin unesta havahtuen, ja Marcus näki hänen käsiensä her-mostuneesti vavahtelevan.

— En mitään, sanokaa, sanokaa pian! — kuiskaili Marcus hätäisesti, ja hänen kasvonsa muuttuivat entistä kelmeämmiksi.

— Koettakaa olla rauhallinen... kyllä...

— Minä rukoilen teitä sanomaan... sanokaa! — keskeytti Marcus oudolla, käheällä äänellä ja jokai-noa hermo hänen ruumiissaan va-paisi tuskallisesta jännityksestä — niinkuin kidutuspenkkiin sidotun uhrin. — Mitä, mitä on tapahtunut...?

Julia tarttui Marcusen käsiin, kat-soi häntä kyynelisiin silmiin, ja vain äärimmäisen ponnistuksin sai hän hiljaa sanotuksi:

— Ystäväni... se on teille ras-kasta... mutta... Aurelia on jättä-nyt... elämän...

Hän ei voinut enempää, vaan kääntyi pois päin katkerasti itkien... Marcus veti syväin henkeään, ry-käsi usean kerran — aivan kuin kurk-ku täytyisi vähitellen jollakin tuke-huttavalla aineella, eikä hän voinut sanoa sanaakaan ja hänen täytyi istahtaa. Nähdessään itkevän tytön, alkoivat hänenkin hartiansa hytkäh-dellä — mutta yhtään kyyneltä ei hänen silmiinsä tullut...

Tuo tus-kallinen ahdistus vain levisi rintaan, yli koko ruumiin, hän kuuli hengi-tyksensä muuttuvan yhä raskaam-maksi — ja lopulta se muistutti tie-dottoman ihmisen korinaa...

Silloin tunsu Marcus, että hennot vapisevat sormet koettivat irroitaa hänen kättään kasvoilta ja vieno vä-risevä ääni sopersi:

— Lakatkaa... Ajatelkaa tekin sitä kuin minäkin: että hän kuoli kalleimman asiansa puolesta! Tämä seikka lohduttaa... sillä hän kuoli niinkuin nuori marttyyri!

Marcus hämmästy: oliko tuo nuo-ren tytön puhetta? Tuo nuorekas ääni soi kuin hopeainen kello, hänen kalvenneita kasvojaan kaunisti sa-peräinen ja samalla lapsellisen avo-mielinen hymy...

— Teettekö tekin sitä työtä...? (Jatk.)

JOS OLETTE KIPEÄ

Pyytää VAPAA 5
LAAKEIRJA — No. 5

Sillä on yli 25 miesten ja naisten tautila sel-lettyä. Kun myskin täydellinen luettelo suoma-laisista kotilääkkeistä. Mistä jokainen voi tsa valita sopivan lääkkeen tautilleen; samaten myskin lääkkeitten hinnat y. m.

Lääkkeet eivät ole patenttilääkkeitä, vaan suoma-laisia valmisteita, joita Suomessa on jo käytetty monia kymmeniä vuosia.

Tämä kirjan saatte vapaasti ja pitkisel sen ulla jokaisessa suomalaisessa kodissa, sillä ette tiedä kosa sitä tarvittotte, varokaa hembuuki-lääkkeitä ja hembuuki-tohtoreita.

—Lignell'in Aptekki on suurin—
—Suom. Aptekkilille Yhdysvalloissa—

P. A. LIGNELL CO., Superior, Wis.